

แนวทางการลงโทษลูกจ้าง

พรากผู้เยาว์

นักการภารโรง ได้กระทำผิดวินัย กระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบสามปี ซึ่งมีใช้ภรรยาของตนโดยเด็กหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และโดยปราศจากเหตุอันสมควรพรากเด็กเพื่อการอนาจาร อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 46 วรรคสอง

ลงโทษ ปลดออกจากราชการ (พ.ศ. 2548)

ถึงพริกถึงขิง

ลูกจ้างประจำได้ทะเลาะโต้เถียงกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ด้วยการส่งเสียงดังและคำคอกันต่อหน้าประชาชนผู้มาติดต่อกับศาล จนเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำศาลต้องเข้าระงับเหตุดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่สุภาพเรียบร้อยและไม่รักษาความสามัคคีในระหว่างผู้ร่วมปฏิบัติราชการด้วยกัน และฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 41 และข้อ 46 วรรคแรก

ลงโทษ ภาคทัณฑ์ (พ.ศ. 2547)

ขานั่น

นักการภารโรง ได้ร่วมกันเล่นการพนันไพ่และไฮโลในบริเวณห้องประชุมของศาล อันเป็นสถานที่ราชการในเวลาเลิกงานราชการ และวันหยุดราชการหลายครั้ง ต่อเนื่องกันมาไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2541 ถึงต้นปี พ.ศ. 2543 อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 46 วรรคสอง

ลงโทษ ปลดออกจากราชการ (พ.ศ. 2544)

แอบถอด

นักการภารโรงได้ลักถอด HAKD DISK, MAIN BORD, MODEM และ RAM อุปกรณ์สำคัญภายในเครื่องคอมพิวเตอร์ประจำห้องผู้พิพากษาอาวุโสไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวโดยมิชอบ พฤติการณ์ถือเป็นการประพฤติดังกล่าวอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติดังกล่าวอย่างร้ายแรง ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 46 วรรคสอง

ลงโทษ ไล่ออกจากราชการ (พ.ศ. 2547)

ทิ้งงานจนสาบสูญ

พนักงานขับรถยนต์ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ 27 มิถุนายน 2546 จนถึงปัจจุบันและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย และมีพฤติการณ์อันแสดงถึงการจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรตามข้อ 40 วรรคสอง แห่งระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 และกรณีเป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2539 ข้อ 4(2) ประกอบกับระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 53

ลงโทษ ไล่ออกจากราชการ (พ.ศ. 2547)

ไปไม่กลับ

นักการภารโรง ได้กระทำผิดวินัยในกรณีไม่มาปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ 27 กันยายน 2544 จนถึงปัจจุบันติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และปรากฏความผิดชัดแจ้ง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 40

ลงโทษ ไล่ออกจากราชการ (พ.ศ. 2545)

ไม่ปฏิบัติตามระเบียบ

คนสวนไม่มาปฏิบัติหน้าที่เวรหมายจับ หมายถึง ในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2546 มีพฤติการณ์เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 39 และข้อ 40 วรรคหนึ่ง และเนื่องจากลูกจ้างดังกล่าวได้เคยมีพฤติกรรมออกไปนอกบริเวณศาลในระหว่างปฏิบัติหน้าที่อยู่เวร และได้รับการว่ากล่าวตักเตือนจากผู้บังคับบัญชามาแล้วถึง 3 ครั้งแล้ว

ลงโทษ ตัดเงินเดือนจำนวน 5 เปอร์เซ็นต์ เป็นเวลา 1 เดือน (พ.ศ. 2547)

ส่งดอกชำ

พนักงานขับรถยนต์นำเงินดอกเบี้ยยอันเกิดจากเงินกลางส่งสำนักงานศาลลำซา เป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานไม่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการและไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามข้อ 32 และ 33 ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537

ลงโทษ ภาคทัณฑ์ (พ.ศ. 2547)

ขับรถคิดถึงลูก

พนักงานขับรถยนต์ กระทำผิดวินัยกรณีนำรถยนต์ส่วนบุคคลประจำศาลไปใช้ในกิจธุระส่วนตัวเยี่ยมบุตรชายที่ต่างจังหวัดโดยมิได้ขออนุญาต เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเอง และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 30 วรรคสอง และข้อ 33 วรรคแรก

ลงโทษ ภาคทัณฑ์ (พ.ศ. 2547)

ละเอียดต่อหน้าที่

นักการภารโรง ไม่รายงานผลการปฏิบัติงานต่อผู้บังคับบัญชา ลงชื่อมาปฏิบัติราชการ ยื่นใบลาป่วยล่าช้า และออกนอกสถานที่ทำงานโดยไม่บอกกล่าวหรือขออนุญาตผู้บังคับบัญชาก่อน เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. 2537 ข้อ 31 และข้อ 39

ลงโทษ ภาคทัณฑ์ (พ.ศ. 2548)